

THƠ HUỲNH CÔNG ÁNH

Đi Với Về Hai Chiều Xuôi Ngược

Mai anh về bên ấy
Buồn? Vui? Em ở lại
Vòng đời, xe lăn mãi
Hun hút ngàn dặm dài

Có bao điều muốn nói
Ngại ngần quen một đời
Lòng chùng cơn mưa tới
Giọt rơi trên mắt ai

Với nhau như với nụ cười
Có nhau bày cuộc rong chơi
Mãi hoài đôi người đôi ngã
Mấy ai xa cách mà vui

Cũng Có Lúc Giận Nhau Rồi Đau Lầy

Giận nặng lời nhau rồi đau lầy

Ai đúng ai sai cũng thế thôi

Khác biệt nhẹ tênh như mây khói

Đá mòn đau theo mỗi giọt rơi

Giận lẫn lớt nhau rồi nhưc nhôi

Trắng đêm lờn vờn bóng nhạt nhòa

Dẫu có gì gì rồi cũng hồi

Lời chua cay hạnh phúc luống xót xa

Giận nguôi ngoai rồi ôi đã lỡ

Trao nhau chén đắng đến chẳng ngờ

Yêu nhau biết mấy sao còn nỡ

Muôi xát lòng nhau ai thắng thua

Giận hoa mắt đỏ màu địa ngục

Nhìn người yêu dáng hóa ra ma

Đêm về hồi hận lòng đau nhưc

Hứa mãi bên nhau muôn kiếp mà!

Quê Hương Trong Đôi Mắt Ấy

Anh không là biển cả
Sợ gì thoáng mây bay
Chẳng chập chờn rừng cây
Lo chi mùa Thu đến

Ước vọng mình ngọn nến
Sẽ thắp sang niềm tin
Biển vẫn thế mênh mông
Rừng vẫn xanh, xanh thắm

Nếu khoác được áo ấm
Về làng xưa cùng em
Dẫu bóng đời đổ thêm
Quê nhà xa, xa lắc

Đời ngược xuôi lặn lội
Chẳng còn lại được gì
Ngoài em đôi mắt biếc
Cong huyền bên bờ mi

Thuở khốn cùng tủi nhục
Khi lạc lõng tai ương
Nhìn vào đôi mắt ấy
Hiện rõ một quê hương

Nhìn hàng mi cong ấy
Bóng mát một thiên đường

Hấp Dẫn

Buổi sáng em tự nhiên soi gương thay áo
Anh tình cờ bắt gặp một màu trắng
Tỏa trên gáy, trên vai, trên lưng, ngực
Máu sôi sóng dậy quay mòng mòng

Quần Quít

Dường như em cột chân anh một góc
Muốn bước xa khoảng sợi xích là cùng
Dẫu tháo xiềng vẫn vương từng sợi tóc
Mùi hương thôi đã không thể thoát thân

Nhấp Miếng Cười Vui Tận Đỉnh

Em còn sót mỗi miếng cười
Gắp bỏ vô chén cuối đời của ta
Ung dung nhăm nháp khề khà
Mượn men quẳng gánh sơn hà long đong

Lâm Than

Lênh đênh gặp ta, chông chênh thêm
Dặm đời rời rã cánh vạc đêm
Nẻo riêng mãi miết ngày nào cũng
Rời tổ bình-minh về lại hoàng hôn

Khi Không

Khi không gặp được người thiếu nữ
Tóc sông, da mượt, nét dịu dàng
Ngẩn ngơ truy ngược mình – Quá khứ
Hồn vấy chàm, thân cùng kiệt, lang thang

Khi không lạ hoặc thương hơn ruột thịt
Sống ân cần, chết để gì cho nhau
Chắt chiu từng chén cơm, tấm áo
Săn sóc khi lành, hoảng hốt lúc đau

Khi không quẩn quít chi, bận bịu
Xa nhớ nhưng, gần cãi cọ bực mình
Đổ thừa kiếp nào xưa còn thiếu
Nợ ân tình chưa thanh thỏa phân minh

Bên Nhau

Gặp người – buồn ta thôi mênh mông

Gặp người – lên đênh ta xuôi giòng

Gặp người – người gặp ta sao nhi

Có trót lằm, hồi tiếc bâng khuâng?

Còn Giận Còn Thương

Phép lạ lúc nào cũng có thể

Huống hồ kinh cái cũng thương thôi

Còn giận nghĩa là còn có chỗ

Giữa đời nhau ân-ái một chỗ ngồi

HUYỀN CÔNG ÁNH

Nguồn: <https://thonhachuynhconganh.wordpress.com/category/thi-t%E1%BA%ADp-qu%E1%BA%B1ng-ganh-lao-dao/>

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 4800 TÁC PHẨM